

РЕШЕНИЕ

№ 1462

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20231100504579 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 14.12.2021г., постановено по гр.д. № 4037/2021г. на СРС, ГО, 113 състав, са отхвърлени предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД срещу В. П. И. обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на следните суми: 105, 97 лева – стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, жк “****”, абонатен номер 293377 през периода от м.07.2017г. до м.04.2019г.; 13, 55 лева – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва за периода от 15.09.2017г. до 07.01.2021г.; 21, 70 лева – цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.12.2017г. до 30.04.2019г. и 5, 04 лева – мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2018г. до 07.01.2021г., поради плащане на задълженията в хода на производството. Със същото решение е уважен предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 8, 37 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците за стойността на потребената топлинна енергия и за цена на услугата дялово

разпределение, начислено за периода от 25.01.2021г. до 17.09.2021г., като са присъдени в полза на ищеца съдебни разноски в общ размер на 150 лева.

Срещу решението, в частта, в която е уважена претенцията за обезщетение за забава от датата на подаване на исковата молба до плащането на претендираните главни парични вземания, е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника В. П. И.. В жалбата са изложени оплаквания за допуснато от първоинстанционния съд нарушение на материалния закон. Конкретно се поддържа, че в решението не е било посочено вярното име на неговия наследодател, както и че цитираният абонатен номер е по открита партида на друго лице – на неговия покоен баща. Сочи, че процесното жилище не се обитава, тъй като се нуждае от основен ремонт. Въпреки че той няма договор с ищцовото дружество заявява, че е склонен да заплаща задълженията по цитирания абонатен номер, но “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД не може да изчисли коректно цялото количество на топлинната енергия, която е била доставена в обекта. В жалбата са развити и подробни съображения, че ответникът е бил в невъзможност да заплати процесното задължение, поради лоша организация в ищцовото дружество и невъзможност на касите на “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД да се заплащат избрани от клиента фактури. От друга страна за извършването на банков превод се изисквала такса от 3 лева и попълването на редица документи, което представлявало трудност за ищеца поради проблеми със зрението. Затруднено било и плащането в офис на Изипей. По тези съображения е направено искане за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на друго, с което претенцията за законна лихва от датата на подаване на исковата молба до плащане на главните парични вземания да бъде отхвърлена.

Въззиваемата страна “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита първоинстанционното решение в обжалваната му част за правилно и обосновано, като постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и в правилно приложение на относимите материално-правни норми.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещните страни, приема

следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението на СРС в обжалваната му част е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

На етапа на въззивното производство не е спорно обстоятелството, че П. И. П. е притежавал правото на собственост върху следния недвижим имот: ап. № 6, находящ се в гр. София, жк “Западен парк”, бл. ****. Това обстоятелство се установява от представения нотариален акт за собственост с № 108, том 19, дело № 3708/1974г. Видно от удостоверение за наследници № 761 от 15.02.2021г., издадено от СО, район Красна поляна, П. И. П. е починал на 17.09.2014г. и негов единствен законен наследник е ответникът В. П. И. – син. Въз основа на настъпилото законово наследствено правоприемство ответникът се легитимира като носител на всички права и задължения, включени в наследствената маса към датата на смъртта на неговия наследодател, в това число и на правото на собственост върху процесния обект /при липса на твърдения за извършени разпоредителни сделки от наследодателя приживе, респективно – от неговия наследник след 17.09.2014г./.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за

доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване.

С оглед изложеното по-горе се налага извод, че на основание чл. 153, ал. 1 от ЗЕ между страните по делото е възникнало продажбено правоотношение по презюмиран договор за продажба на топлинна енергия за описания недвижим имот, считано от 17.09.2014г.

На етапа на въззивното производство между страните по делото е безспорно установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост /в която се намира този имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа; че ответникът е собственик на процесния имот за исковия период и има качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012г./; че между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ" ЕАД. Не е налице спор и относно количеството и стойността на доставената в имота топлинна енергия, както и относно извършването на услугата дялово разпределение и нейната стойност. Именно с оглед изложеното на 17.09.2021г. /в хода на висящото исково производство/ ответникът е заплатил претендираните задължения за главница за топлинна енергия и за цена на услугата дялово разпределение, както и начислените върху двете главни парични вземания акцесорни вземания за обезщетение за забава. Това плащане следва да бъде ценено като признание на вземането. Поради извършеното погасяване на процесните задължения чрез плащането им от страна на ответника, което обстоятелство е било съобразено от първоинстанционния съд на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК, предявените иски са отхвърлени. С обжалваното решение е уважено искането за присъждане на законна лихва върху главните вземания от датата на подаване

на исковата молба до плащането – в случая до 17.09.2021г. Основателността на същото е мотивирано с оглед установената по делото забава на длъжника да плати дължимите от него задължения по договора за продажба на топлинна енергия.

Настоящият съдебен състав споделя формираните от първоинстанционния съд изводи по следните съображения:

За исковия период са действали Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от “Топлофикация София” ЕАД на клиенти в град София, одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите Общи условия, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Според чл. 33, ал. 4 от Общите условия от 2016г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т.е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Според чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в сила от 11.08.2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в

45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Продавачът връчва, чрез търговеца, на упълномощеното лице в СЕС изравнителните сметки /обща и индивидуални/ на клиентите, като датата на връчването на изравнителните сметки се удостоверява с подпис на упълномощеното лице, а последното информира клиентите в СЕС за общата изравнителна сметка, датата на получаването и връчва индивидуалните изравнителни сметки срещу подпис, удостоверяващ датата на връчването – чл. 28 от Общите условия.

В клаузите на чл. 33, ал. 4 и 5 от Общите условия е предвидено правото на продавача да начисли и получи обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, от деня на забавата до момента на заплащане на дължимата сума за топлинна енергия.

При осъществяването по реда на чл. 20 ЗЗД тълкуване на горепосочените клаузи, въззивният съд приема, че предвиденият 45-дневен срок за изпълнение на задълженията по чл. 32, ал. 3 не би могъл да тече преди изготвянето на изравнителните сметки и издаването на фактура от страна на ищеца, т. е., преди 31 юли на съответната година. Необходимостта от изравняване на действително потребеното количество топлинна енергия с начисленото за периода /отоплителния сезон/ отлага изпълнението на клиентите до извършването му, респ. осчетоводяването му. До тогава кредиторът не може да иска изпълнение. Следователно настоящият съдебен състав приема, че задължението за заплащане на стойността на действително потребената топлинна енергия е възникнало като срочно и по правилото на чл. 114, ал. 1 ЗЗД ответникът е в забава, считано от 15 септември на съответната година /в случая забавата е от 15.09.2018г./. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно и по правилото на чл. 84, ал. 1, изр. 1-во от ЗЗД изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника, нито от връчването на фактура. Фактурата е първичен счетоводен документ, чието предназначение съгласно чл. 7, ал. 1 ЗСч е да се документират стопанските операции във връзка с изискването за пълно и точно водене на счетоводната отчетност в предприятието на търговеца. Тя е частен свидетелстващ документ, който удостоверява предоставянето на определена стока или услуга и се издава от

доставчика ѝ при предаването им или при направено авансово плащане преди това. Според разпоредбата на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС фактурата служи за доказване на извършена доставка на услуга, респективно на стока, или за получаване на авансово плащане. От тези характеристики на фактурата следва извод, че неиздаването на такава от доставчика на стока или услуга не е основание за отпадане на задължението на получателя на стоката да заплати нейната цена. Издаването на фактура от страна на топлопреносното предприятие не е елемент от фактическия състав за възникване на задължението на потребителя да заплати стойността на потребената топлинна енергия. Плащането на цената на потребената топлинна енергия е дължимата насрещна престация и произтича пряко от сключения между страните договор. Неиздаването на данъчни фактури не установява неизпълнение на задължението на продавача да достави топлинна енергия, нито влияе на задължението за заплащане на цената. Както бе посочено фактурата е частен свидетелстващ документ, който удостоверява материализираното изявление в нея, но тя не е основание за заплащане на цената. Цената се дължи не защото е издадена фактурата, а защото е извършена съответната доставка на стока или услуга.

Изложените във въззивната жалба доводи за съществуващи затруднения при заплащането на задълженията за доставена топлинна енергия не могат да обосноват основателност на възражението за кредиторова забава по смисъла на чл. 95 от ЗЗД. За да се освободи от отговорност за своята забава в хипотезата на чл. 95, ал. 1 от ЗЗД длъжникът следва да установи, че точното изпълнение на неговото задължение е било обусловено от определено съдействие от страна на кредитора, което не му е било оказано или изпълнението не е било прието от кредитора, доказателства за което въззивникът не е ангажирал. Представеният във въззивното производство констативен протокол от 23.12.2023г. не е допустимо доказателствено средство, тъй като обективира свидетелски показания на неговия издател в писмена форма, което е недопустимо. Ето защо удостоверените в него волеизявления не следва да се обсъждат.

Съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Видно от приетата фактическа обстановка крайният срок за изплащане на задължението за първия месец от исковия период е 15.09.2018г. Следователно с изтичането

на този ден длъжникът изпада в забава и за него възниква задължението да заплати на кредитора обезщетение за претърпените през времето на забавата вреди, равняващи се на законния лихвен процент през този период. Макар в хода на процеса вземанията за топлинна енергия и за цена на услугата дялово разпределение да са изплатени изцяло, това не освобождава длъжника от задължението му за заплащане на мораторна лихва. Обезщетението по чл. 86 ЗЗД се дължи поради неизпълнението на парично задължение и изпадане в забава, което в случая е налице. В настоящата хипотеза лихва за забава се дължи от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата в хода на процеса. Това е периодът, в който кредиторът е претърпял вреди от неизпълнението и по отношение на който претенцията е доказана по основание. За дължимостта на лихвата са без значение твърденията, че ответникът добросъвестно е изпълнявал задълженията си, доколкото е безспорно, че до подаване на исковата молба главницата не е била заплатена, а това е станало в хода на висящото производство, т.е. към датата на плащане ответникът е бил поставен в забава.

Вземането за законна лихва има акцесорен характер и това задължение възниква, съществува и се прекратява в зависимост от главния дълг. С оглед изложените по-горе съображения относно пасивната материална легитимация на ответника и извършеното в хода на висящия процес доброволно плащане на претендираните вземания се налага извод за основателност на искането на ищцовото дружество за присъждане на законната лихва върху главното парично вземане от датата на подаване на исковата молба до плащането на задължението. Установи се, че претендираните в производството главници са били изискуеми преди подаване на исковата молба, като ответникът е изпаднал в забава за изпълнение на това парично задължение считано от 15.09.2018г., т.е. забавата предхожда датата на подаване на исковата молба. Налице са предпоставките за присъждане на обезщетение за закъснялото плащане за периода от датата на подаване на исковата молба до плащане на задължението. Освен това следва да се има предвид, че по правило предявяването на иска за заплащане на главните парични вземания представлява покана за плащане по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, независимо от това дали са били налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от ЗЗД.

По тези съображения първоинстанционното решение в обжалваната му част следва да се потвърди като правилно.

По частната въззивна жалба срещу определението от 03.11.2022г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК:

Частната въззивна жалба е подадена от процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

С първоинстанционното решение съдът е присъдил в полза на ищеца всички сторени в производството разноски по аргумент от противното на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Приел е, че с поведението си ответникът е дал повод за предявяване на иска, тъй като към този момент е бил в забава на дължимото плащане, поради което следва да понесе отговорността за сторените от насрещната страна разноски.

Ответникът е направил искане по чл. 248 от ГПК за изменение на решението в частта му за разноските, което е било оставено без уважение от СРС с обжалваното определение по изложените в постановеното решение съображения.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Отговорността за разноски е право на едната страна да иска от другата да плати направените от нея разноски, ако постановения съдебен акт е в нейна полза. И тъй като отговорността е обективна дължат се реално направените разноски.

Посочените в разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК предпоставки за освобождаване на ответника от отговорността за разноски по делото са две: ответникът да не е дал повод за предявяване на иска и да го е признал. Предпоставките на нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК са кумулативни и следва да се преценяват във връзка с предмета на конкретното дело. Смисълът на разпоредбата е, че ответникът не трябва да се натоварва с разноски, когато неговото поведение нито е обусловило предявяването на иска, нито в хода на производството са оспорени правата на ищеца. Изключение от това правило е налице само когато сезирането на съда е условие за упражняване на

субективни права на ищеца. В този случай признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответника от отговорността за разноси, защото липсва първата предпоставка на чл. 78, ал. 2 ГПК. Не е нужно извънпроцесуалното поведение на ответника да е виновно и противоправно, за да възникне отговорност за съдебни разноси, тъй като отговорността за разноските по делото е обективна. Освен това, от съдържанието на чл. 78, ал. 2 от ГПК следва, че поначало от значение за приложението на тази разпоредба е поведението на ответника, а не това на ищеца /решение № 185 от 29.05.2014 г. по гр. д. № 5196/2013 г. на Четвърто ГО на ВКС/.

Реализирането на отговорността за разноси при отхвърляне на иска /частично или изцяло/, поради плащане в хода на процеса, не се решава само и единствено въз основа на това обстоятелство, а и след преценка на кумулативно дадените предпоставки: конкретно поведение на ответника, което да е довело или не до завеждане на иска и направено от него признание след предявяване на иска. Освен при отхвърляне на иска, ответникът има право на разноси и в случай на прекратяване на делото - чл. 78, ал. 4 ГПК, като същият не дължи разноси на ищеца, ако с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и признае иска - чл. 78, ал. 2 ГПК. В случаите на чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК правото на разноси на ответника е предвидено от законодателя като своеобразна санкция в тежест на ищеца заради неоправдано заведеното срещу ответника дело, станало причина последният да извърши разноси за защитата си. С оглед смисъла и целта на уредената в чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК отговорност за разноси, няма спор, че в хипотезата на чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноси само тогава, когато искът срещу него е отхвърлен като недоказан или като неоснователен, както и тогава, когато са изпълнени изискванията на чл. 78, ал. 2 ГПК. Ако искът е отхвърлен поради извършено след предявяването му плащане на търсената от ищеца сума, без да са налице предпоставките на чл. 78, ал. 2 ГПК, ответникът не се освобождава от отговорност за разноси, доколкото завеждането на делото и извършването на разноси от ищеца се дължи изцяло на неговото поведение, свързано с отричане на претендираното вземане или с отказ същото да бъде изпълнено доброволно. В посочената хипотеза отхвърлената част от иска се съобразява при изчисляване на полагащите се на ищеца разноси по чл. 78, ал. 1 ГПК, а не на разноските по чл. 78, ал. 3 ГПК.

Когато ответникът е дал повод за завеждане на делото и този повод

отпадне в хода на висящия процес, на ищеца се дължат разноси, дори когато той е направил отказ или е оттеглил предявения иск, или исковете са били отхвърлени поради плащане в хода на висящото производство. Доброволното изпълнение от ответника е равнозначно на извънсъдебно признание на задължението, но в конкретната хипотеза не са налице предпоставките на чл. 78, ал. 2 ГПК, при които законът го освобождава от задължението за възстановяване на разноските, тъй като плащането на договорното задължение е извършено след образуване на съдебния спор и след като ответникът е изпаднал в забава по отношение на процесното вземане.

С оглед изложеното се налага извод, че предвид изхода на спора ищцовото дружество е легитимирано да поиска присъждането на сторените разноси в първоинстанционното производство. В този смисъл възраженията на въззивника, че поради неоснователност на предявения иск не дължи разноси на насрещната страна, са неоснователни. Ето защо подадената частна въззивна жалба срещу определението на СРС, постановено по реда на чл. 248 от ГПК, е неоснователна и следва да се остави без уважение.

По отношение на разноските в настоящото производство:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото. Чл. 78, ал. 8, изр. 2-ро от ГПК не допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да надхвърля максималния размер за съответното дело, определен по реда на чл. 37, ал. 2 от ЗПП. По аргумент от обратното, законът допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да е под минималния размер за съответното дело, когато сложността му е ниска, както е в разглеждания случай /така определение № 518 от 03.12.2019г. на ВКС по ч.гр.д. № 4461/2019г., Четвърто ГО/.

На основание чл. 280, ал. 3 от ГПК и с оглед цената на всеки един от обективно кумулативно съединените искове настоящото решение не подлежи на касационно обжалване. □

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20222290 от 14.12.2021г., постановено по гр.дело № 4037/2021г. по описа на СРС, ГО, 113 състав, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА В. П. И., ЕГН *****, гр. София, ул. **** да заплати “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, с ЕИК 831609046, седалище и адрес на управление гр. София, ул. ****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК сумата от 50 /петдесет/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна въззивна жалба на В. П. И. срещу определение № 20065378 от 03.11.2022г., постановено по гр.д. № 4037/2021г., по описа на СРС, 113 състав.

Решението е постановено при участието на привлечен о от ищеца трето лице-помагач - "НЕЛБО" АД.

Решението, включително и в частта му с характер на определение по чл. 248, ал. 3 от ГПК, не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____